

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 97.477 van 5 juli 2001
in de zaak A. 96.703/X-9799.**

In zake : Jozef RAMAEKERS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. STRYCKERS,
kantoor houdende te 3510 HASSELT,
Diestersteenweg 198-200

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Jozef RAMAEKERS op 23 oktober 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 3 augustus 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende verwerping van zijn beroep tegen de beslissing van 23 december 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij hem de vergunning wordt geweigerd voor de "restauratie van een oude vakwerkwoning" gelegen aan de Mortelstraat te Diepenbeek op een perceel, kadastraal bekend Sectie D, nrs. 930b en 931d;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2001
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 februari
2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. STRYCKERS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat V. SCHAELENBOURG die, loco Advocaat B. KNAEPS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de nota van de verwerende partij laattijdig werd ingediend; dat zij uit de debatten dient te worden geweerd;

Overwegende dat op 24 juni 1997 de toenmalige eigenaar, de n.v. LIBIRA, bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Diepenbeek een bouwaanvraag heeft ingediend voor het "restaureren van een bestaande vakwerkwoning 'Slegers Winning'" gelegen aan de Mortelstraat te Diepenbeek op een perceel, kadastraal bekend Sectie D, nr. 930b; dat het betrokken perceel volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 april 1979 vastgesteld gewestplan Hasselt-Genk gelegen is in agrarisch gebied; dat het niet is gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg bestaat, en evenmin binnen het gebied van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling; dat het college van burgemeester en schepenen bij besluit van 23 september 1997 de bouwvergunning heeft geweigerd op grond van het

ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar; dat verzoeker op 9 oktober 1997 beroep heeft ingesteld tegen voornoemde weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg; dat de bestendige deputatie bij besluit van 23 december 1997 heeft beslist het beroep niet in te willigen en dienvolgens de bouwvergunning te weigeren; dat verzoeker op 27 februari 1998 beroep heeft ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de bestendige deputatie bij de Vlaamse regering; dat de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening bij besluit van 15 juli 1998 het beroep van verzoeker heeft verworpen; dat de tenuitvoerlegging van dit besluit bij arrest nr. 79.009 van 1 maart 1999 door de Raad van State, op vordering van verzoeker, werd geschorst; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, het beroep van verzoeker tegen de weigeringsbeslissing van de bestendige deputatie bij besluit van 3 augustus 2000 opnieuw heeft verworpen; dat dit besluit o.m. als volgt wordt gemotiveerd :

"Overwegende dat de aanvraag opnieuw dient onderzocht in het licht van het thans geldend artikel 43, § 2, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij artikel 166 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

Overwegende dat op grond van vermelde decretale bepaling gedurende een periode van vijf jaar na de inwerkingtreding van deze bepaling, de gemachtigde ambtenaar bij het verlenen van een gunstig advies en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente die voldoet aan de voorwaarden voorgeschreven in artikel 193, § 1, van het decreet van 18 mei 1999, bij het verlenen van een vergunning, mogen afwijken van de voorschriften van een gewestplan indien de aanvraag betrekking heeft op o.m. : 1° het verbouwen van een bestaand vergund gebouw, met uitsluiting van verkrotte gebouwen, binnen het bestaande bouwvolume; 2° het herbouwen op dezelfde plaats van een bestaande vergunde woning binnen het bestaande bouwvolume op voorwaarde dat voldaan is aan vier voorwaarden, waarvan de eerste inhoudt dat de woning op het ogenblik van de vergunningsaanvraag niet verkrot is; dat luidens het toe te passen artikel 43, § 2, gebouwen bestemd voor woningbouw

worden beschouwd als verkrot indien ze voorkomen op de lijst van de ongeschikte en/of onbewoonbaar verklaarde woningen die deel uitmaakt van de inventaris verbonden aan de heffing ter bestrijding van leegstand en verkrotting van gebouwen en/of woningen, zoals ingevoerd bij decreet van 22 december 1995;

Overwegende dat door de gemeente bij schrijven van 8 maart 2000 een afschrift wordt toegezonden van het besluit van 3 oktober 1995 van de burgemeester van Diepenbeek waarbij het gebouw onbewoonbaar wordt verklaard met toepassing van de artikelen 133, 2° lid van 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet; dat bij dit schrijven van 8 maart 2000 eveneens stukken worden voorgelegd waaruit blijkt dat het gebouw reeds op 1 mei 1996 werd opgenomen in de inventaris van de verkrotte en verwaarloosde woningen en gebouwen; dat het ontvangstbewijs van voorliggende bouwaanvraag dateert van 24 juni 1997; dat het dan ook duidelijk is dat het gebouw op het moment van de aanvraag reeds verkrot was;

Overwegende dat de aanvrager de wens heeft uitgedrukt om gehoord te worden; dat alle partijen werden opgeroepen; dat op het onderhoud d.d. 11 mei 2000 de appellant en zijn raadsheer zijn verschenen; dat tijdens deze hoorzitting de raadsheer van de appellant erop aandrong dat de behandeling van voorliggend dossier zou worden uitgesteld in afwachting van een omzendbrief die de toepassing van het gewijzigde artikel 43, § 2 zou toelichten, omdat hij verwachtte dat een dergelijke omzendbrief in het voordeel van zijn cliënt zou spelen; dat echter gezien het feit dat het kwestieuze gebouw reeds op het moment van de bouwaanvraag was opgenomen in de inventaris van de verkrotte en verwaarloosde woningen en gebouwen, en dit feit overeenkomstig het gewijzigde artikel 43, § 2, ondubbelzinnig geldt als bewijs van een verkrotte toestand, het geen zin had om nog langer met de behandeling van dit dossier te wachten;

Overwegende dat uit voorgaande blijkt dat voorliggend beroep moet verworpen worden om reden van de verkrotte toestand van de te renoveren woning op het moment van de bouwaanvraag, ongeacht of het bouwplan het verbouwen dan wel het herbouwen van een bestaande woning beoogt";

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de wet van 8 juni 1992 houdende goedkeuring van het Europees Verdrag ter bescherming van het bouwkundig erfgoed van Europa, opgemaakt te Granada op 3 oktober 1985, "en in het bijzonder van artikel 10, 4° en 11 van dit verdrag"; dat verzoeker stelt dat artikel 10 van dit verdrag aan iedere partij oplegt om een geïntegreerd beleid te voeren dat gericht is op het behoud van het architectonisch erfgoed en dat, wanneer zulks mogelijk is, bij de ruimtelijke ordening en de stadsplanning het behoud en het gebruik dient te worden bevorderd van gebouwen waarvan het eigenlijke belang geen bescherming rechtvaardigt in de zin van artikel 3 van het verdrag, maar die van belang zijn gezien vanuit het standpunt van het milieu van stad en platteland en vanuit dat van de kwaliteit van het bestaan; dat voorts wordt gesteld dat artikel 11 van het verdrag bepaalt dat iedere verdragsluitende partij, rekening houdende met de architectonische en historische aard van het erfgoed, zich verplicht tot enerzijds het bevorderen van het gebruik van de beschermde goederen, rekening houdend met de behoefte van het hedendaagse leven, en anderzijds tot het zodanig aanpassen van oude gebouwen dat deze voor nieuwe doeleinden kunnen worden gebruikt; dat verzoeker uit deze bepalingen afleidt dat het bestreden besluit, "door de toepassing van artikel 43, § 2, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij artikel 166 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, dat bepaalt dat gebouwen bestemd voor woningbouw worden beschouwd als verkrot indien ze voorkomen op de lijst van de ongeschikte en/of onbewoonbaar verklaarde woningen (...)",

de bepalingen van het verdrag schendt, dat met dit artikel een "formele onmogelijkheid tot behoud en gebruik van de vakwerkhoeve", die "opgenomen (is) in de inventaris van het cultuurbezit in België", wordt ingesteld, "zonder (...) feitelijke appreciatie van herbruikbaarheid en dus restaureerbaarheid", dat het verdrag het onderscheid inzake bescherming tussen beschermde en niet-beschermde architectonische waardevolle gebouwen opheft, zodat de decretale voorwaarde van formele verkrotting een verdragsstrijdige regeling is die niet geldt voor zonevreemde beschermde monumenten die zelfs bij "quasi-vernietiging" volledig kunnen herbouwd of hersteld worden;

Overwegende dat, ingevolge de voorrang in de interne rechtsorde van internationale bepalingen met directe werking, de Raad van State een nationale wettelijke bepaling die strijdig is met dergelijke internationale bepalingen buiten toepassing moet laten; dat bijgevolg dient onderzocht te worden of de door verzoeker ingeroepen artikelen al dan niet directe werking hebben in de interne rechtsorde; dat een regel van internationaal of supranationaal recht directe werking bezit indien hij, zonder enige substantiële interne uitvoeringsmaatregel, kan toegepast worden in de rechtsorde waar deze regel van kracht is; dat een regel van internationaal of supranationaal recht daarentegen geen directe werking bezit, wanneer hij aan de Staat de verplichting oplegt te handelen, of niet te handelen, volgens de principes die vervat zijn in de regel; dat de verdragsbepalingen die geen directe werking hebben geen normerend karakter bezitten ten opzichte van de individuen, geen subjectieve rechten in hunnen hoofdscheppen, maar alleen verplichtingen opleggen aan de verdragsluitende partijen; dat met andere woorden de individuele burger er geen rechten kan aan ontleen en erdoor aan geen verplichtingen onderworpen wordt;

Overwegende dat de artikelen 10, 4°, en 11, van de Overeenkomst inzake het behoud van het architectonische erfgoed van Europa, opgemaakt te Granada op 3 oktober 1985 en goedgekeurd bij wet van 8 juni 1992, luiden als volgt :

"Art. 10. Iedere partij verplicht zich er toe een geïntegreerd beleid te voeren dat is gericht op het behoud van het architectonische erfgoed en dat :

(...)

4° wanneer zulks mogelijk is, bij de ruimtelijke ordening en de stadsplanning, het behoud en het gebruik bevordert van gebouwen waarvan het eigenlijke belang geen bescherming rechtvaardigt in de zin van artikel 3, eerste lid, van deze Overeenkomst, maar die van belang zijn gezien vanuit het standpunt van het milieu van stad en platteland en vanuit dat van de kwaliteit van het bestaan;

Art. 11. Rekening houdend met de architectonische en historische aard van het erfgoed, verplicht iedere Partij zich tot het bevorderen van :

- het gebruik van de beschermde goederen, rekening houdend met de behoeften van het hedendaagse leven;
- het zodanig aanpassen van oude gebouwen dat deze voor nieuwe doeleinden kunnen worden gebruikt.";

Overwende dat genoemde Overeenkomst op het eerste gezicht geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde; dat immers alleen aan de Verdragssluitende Staten de verplichting wordt opgelegd te handelen overeenkomstig de principes vervat in deze bepalingen; dat dit blijkt niet alleen uit de geciteerde artikelen luidens dewelke "iedere partij (zich) verplicht (tot) het voeren van een geïntegreerd beleid (...)" en "iedere partij zich (verplicht) tot het bevorderen van (...)" maar ook uit de bepaling van artikel 3, 1°, van de Overeenkomst, waarbij iedere partij zich verplicht "een wettelijke regeling op te stellen ter bescherming van het architectonisch erfgoed"; dat het enig middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde

wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf juli tweeduizendeen, door :

de H. J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

J. BOVIN.